

LATEN WIJ
TOT HET
TABERNAKEL GAAN.

TWEEDE DRUK.

BREDA,
EDUARD VAN WEES,
Snelpers- Boek- en Muziekdrubkerij.

IMPRIMATUR.

Datum in HOEVEN, hac 4 Novembris 1880.

C. VAN DER VEEKEN

Libr. Censor.

LATEN WIJ
TOT HET
TABERNAKEL GAAN.

Venite, adoremus et procedamus ante Deum.
Komt, laat ons aanbidden en ons voor
God neerwerpen.

Allen, die geloof en verstand bezitten, erkennen, dat God alleen ons redden kan uit de gevaren, die in deze droevige tijden, de geheele Maatschappij bedreigen. — *Bijgevolg moet er meer en beter gebeden worden dan ooit, ziedaar de noodzakelijke en in het*

oog vallende gevolgtrekking van elke redeneering over den tegenwoordigen loop der gebeurtenissen.

Ja, er moet gebeden worden, en wordt het inderdaad gedaan? Smeeken alle Christenen met aandrang om de zegepraal der Kerk en het welzijn van hun land?

Geeft men aan het gebed al de kracht, al de uitwerking, die het zou kunnen hebben? Ziedaar even zooveel vragen, die in het algemeen ontkenning moeten beantwoord worden. Levendig ervan overtuigd, dat het gebed het groote redmiddel is zoo voor de Maatschappij als voor elk harer leden, wenschen wij, in het belang van onze naasten en van het Vaderland, het onze ertoe bij te dragen, om *allen* op te wekken en krachtdadig aan te sporen, om, naarmate

de nood hooger stijgt, met meer ijver tot God te vluchten en Zijnen bijstand af te smeeken.

Voor alles echter wenschen wij vurig, iedereen het geheim te ontdekken, om het geestelijk wapen, d. i. het gebed, eene onverwinbare kracht bij te zetten. Om dit dubbel doel te bereiken, is het voldoende, dat de zielen verstaan en begrijpen, wat het zeggen wil: »*Laat ons naar het Tabernakel gaan.*» Ach! mochte deze uitnoodiging aangenomen worden, als voortkomende uit het Hart van Jesus zelf. Van alle kanten door gevaren omringd, weten wij in onze angst en onze beklemdheid des harten niet, hoe de straffen te ontgaan, die ons bedreigen.

O, wij, kleinen van geloof! Wat klagen wij? Wat hebben wij te duchten, vermits Hij, die met een enkel teeken

den storm bedaarde, ons nabij is? Hooren wij zijne zoete stem niet, die in onze Tempels weerklinkt en ons thans nog, evenals den kinderen Israëls vóór negentien eeuwen, toeroept:

Komt tot mij, gij allen, die belast en beladen zijt, en Ik zal u verkwikken; Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Ik ben uw heil.

Waarom roepen wij, als wij ernstig verlangen bevrijd te worden van de eene of andere tijdelijke of geestelijke ramp, niet terstond de hulp in van den waren en eenigen Redder.

Wij kunnen noch aan zijne macht, noch aan zijne goedheid twijfelen; waarom aarzelen wij, ons aan Zijne voeten te werpen en eenparig dezen kreet van vrees, maar tevens van vertrouwen te slaken: »Heer! red ons: wij vergaan.»

Laat ons naar het Tabernakel gaan!
gelooft mij, dáár wacht God ons, om ons te troosten, te verhooren, zelfs te verblijden te midden van onze kwellingen. Ongetwijfeld is het gebed altijd en op alle plaatsen goed; maar aan den voet des Altaars gestort, is het gewis beter. Daar toch, meer dan elders, meer nog dan in den Tempel der Oude Wet, vestigt God Zijne blikken op ons; leent Hij ons een gunstig oor; opent Hij zijn Hart om ons te beminnen. Daar stemt alles tot ingekeerdheid; vergemakkelijkt alles de vereeniging met Jesus, die de eerste voorwaarde van het gebed is, de Kerk is bij uitnemendheid het Huis des gebeds; in het Tabernakel woont de Moeder des gebeds; Hij die het gebed beveelt en onderwijst en om geene andere reden zoovele

smeekingen vordert, dan om de vol-
doening te smaken van ons met Zijne
gaven te verrijken. Een bezoek bij
het H. Sacrament, hoe kort ook, is
altijd eene akte van geloof en van
liefde, dikwijls zelfs een offer, en
trekt den zegen van den God onzer
Altaren over ons af. Wij herhalen
het met den onsterfelijken Schrijver
van de *Bezoeken bij het H. Sacrament
en de H. Maagd* (de H. Alphonsus
de Ligorio); overal verhoort God de
gebeden, doch aan den voet der Al-
taren beloont Hij ze in overvloed. —

Laat ons naar het Tabernakel gaan!
en wij zullen er de aangename onder-
vinding van opdoen. Gaan wij naar
het Tabernakel! en wij zullen met
de goddelijke bescherming ook alle
zegeningen van het Hart van Jesus
bekomen. Zou de Maatschappij niet

behouden zijn , zoo zij tot het H. Hart terugkeerde? — En wat verlangt dan dit aanbiddelijk Hart, wat vordert Het om ons zijne schatten mede te deelen? Hoort, hoe Het zich-zelf aan Zijne getrouwe Bruid, de gelukzalige Margaretha Maria openbaart. *Ik dorst er naar in het H. Sacrament door de menschen vereerd te worden, en Ik vind bijna niemand, die zich volgens mijn verlangen beijvert, om mij te verkwikken door mij wederliefde te bewijzen.* Zou men met meer warmte op eenig blijk van wederliefde kunnen aandringen? Als alle christenen er naar streefden, dezen dorst des Zaligmakers te lesschen, dan zou de Aarde als worden overstroomd door een vloed van genaden.

Ach! dat Jesus zich toch niet langer te beklagen hebbe over het geringe

aantal Zijner aanbidders; mochten toch alle Catholieken voortaan hunne erkentelijkheid betuigen aan dien God van liefde, door Hem ten minste van tijd tot tijd voor eenige oogenblikken te gaan bezoeken; dan zou ongetwijfeld de toestand van zaken weldra een beter aanzien krijgen. Zouden wij kunnen twijfelen aan de wonderbare uitwerkselen van eene werkdadige godsvrucht tot het Hart van Jesus. Beproeft het en gij zult het onder vinden.

Gaan wij naar het Tabernakel! en wij zullen bewaarheid vinden, wat een beroemd geleerde (Donoso Cortes) zeide: »Het gebed is machtiger dan veldslagen.» Ja, het gebed vermag meer dan alle heldendaden, meer dan alle menschelijke middelen te zamen; vooral, wanneer het onmiddelijk ge-

richt wordt tot het Hart van Jesus in het Tabernakel, dat verteerd wordt door het verlangen om ons zijne gunsten mede te deelen. — Men mag ongetwijfeld het werk niet veronachtzamen: huisvaders en huismoeders moeten hunne heiligste rechten verdedigen; de religieuzen van beiderlei geslacht moeten strijden voor het behoud hunner vrijheid, om zich op te offeren voor en toe te wijden aan de dienst van God en van den naaste, maar het uitmuntendste middel tot instandhouding van de godsdienstige opvoedingsgestichten en kloosters, die met verwoesting bedreigd worden, is het ootmoedig en aanhoudend smeekgebed der Christelijke huisgezinnen en religieuze Vereenigingen. Dat deze dus allereerst aan den voet des Altaars komen nederknielen, als eene voort-

urende eerewacht van den Goddelijken Zaligmaker en eenigen waren Behoeder. Gaan wij naar het Tabernakel! het H. Sacrament is als een bliksemafleider, die de schichten van Gods rechtvaardigheid, die ons bedreigen, van ons afweert; herhaalde malen reeds is de Maatschappij alleen door eene verdubbeling van godsvrucht tot het H. Altaargeheim aan vreeselijke rampen ontkomen; en thans, nu wij meer dan ooit plichtig zijn en Gods gramschap over ons dreigt los te barsten, kunnen wij slechts redding vinden in de toevlucht tot het Tabernakel, tot Hem, die over vrede en oorlog, over winden en onweders over leven en dood gebiedt! Ligt daarin niet het gevorderde verzet tegen de, helaas! wettig erkende godsdienstloosheid der gouvernementen, de nood-

zakelijke herstelling van de schier algemeene ontheiliging van den Zondag?

Hoe meer God aangerand wordt, hoe meer men er op uit is zich, als het ware, van Hem te ontmaken, door Hem uit onze instellingen en zeden te verwijderen; — des te meer moeten wij ons beijveren om Zijn aanbiddelijken Persoon in het II. Sacrament de vurigste huldeblijken aan te bieden.

Gaan wij naar het Tabernakel! het is onze laatste toevlucht: wanneer de duivelbezweerdere geen middel meer weten, hoe eenen bezetene te verlossen, dan nemen zij het Lichaam des Heeren, den eeuwigen Verwinnaar van Satan, en in den naam van den levenden God gebieden zij den vijand te vluchten, en deze deinst verschrikt terug. Welnu, de Maatschappij is

van den duivel, of liever van een legioen van duivelen bezeten, dit legioen is de revolutie. Wie zal in staat zijn, den standaard des vredes te planten. Geen mensch, geen engel is dit gegeven; Jesus Christus alleen kan dit wonder uitwerken; doch Hij verlangt onze medewerking, en wacht tot wij Hem uitnoodigen en Hem aan onze vijanden vertoonen, door Hem dikwijls te komen bezoeken, Hem op onze Altaren uit te stellen en in zoo grooten getalle aan Zijne voeten komen nederknielen, dat daardoor overal, als het ware, eene altijddurende en algemeene aanbidding ontsta. Dit treffend schouwspel zou de heden-daagsche ongeloovigen verpletteren, evenals de woeste hoop van Saracenen, die het klooster van den H. Damianus te Assisië kwamen bestormen, eens-

klaps werd tegengehouden en ter neder geworpen door de H. Clara, die een Ciborie in hare maagdelijke handen droeg. — Volgens een onzer beste wijsgeeren (De Bonald) zal de Revolutie, die begonnen is met de afkondiging der rechten van den mensch, eerst dan een einde nemen, als de rechten van God zullen afgekondigd worden: »alles hangt af van den gelukkigen dag te bespoedigen, waarop alle Katholieken met gevoelens van berouw voor het Tabernakel zullen nederknielen en eenstemmig betuigen, dat God alléén groot, goed, rechtvaardig en machtig is, dat Hij alléén in staat is ons te redden.

Door niets zou der Revolutie een hevigeren beslister slag kunnen worden toegebracht; want nooit zijn de god-

delijke Rechten op zulke openbare wijze verkondigd.

Nog eens dus: Gaan wij naar het Tabernakel! maar gaan wij er heen, van welken staat, van welk geslacht, van welken leeftijd, van welk land wij ook zijn. En hoe gemakkelijk zou deze pelgrimstocht zijn; hij is noch langdurig, noch vermoeiend, noch kostbaar; alle Christenen zijn geroepen dien te doen. De openbare gebeden, die tot op dezen dag hebben plaats gehad, zijn slechts heerlijke voorspelen van dezen waarlijk nationalen pelgrimstocht, die ten doel heeft, al de teederheid van het goddelijk Hart over de Maatschappij en over de Kerk af te trekken. Doch behoort deze pelgrimstocht, deze aanbidding, deze dagelijksche bezoeken door de Christenen der geheele wereld,

niet tot de vrome wenschen? Neen, het is geen ijdele droom, en ware dit ook het geval, dan nog zou hij kunnen verwezenlijkt worden. Merken wij wel op, dat hier geene sprake is van het dagelijksch Misoffer, van de H. Communie, of van eene kortere of langere aanbidding op een bepaald uur; deze fundamenteele oefeningen van het Christendom zouden voorzeker de beste beantwoording zijn aan onze oproeping, of liever aan die van het Hart van Jesus, en hier kunnen wij ons niet onthouden alle Christenen, die eenigszins hiertoe in staat zijn, dringend te smeeken, dagelijks de H. Mis bij te wonen, en zoo dikwijls mogelijk tot de H. Tafel des Heeren te naderen; maar wij weten het, dat in onze dagen althans, vele christenen zelfs met den besten wil der wereld,

niet aan dit godvruchtig verlangen kunnen voldoen. Hiervan bewust, vragen wij, verzoeken wij, smeeën wij allen ten dringendst, in den naam der heiligste belangen, ten minste, dagelijks het Allerheiligste Sacrament te bezoeken, onverschillig op welk uur van den dag, al zou het bezoek slechts een kwartier uurs, tien of vijf minuten duren, als men er niet meer tijd aan kan besteden.

Mochten allen getrouw zijn op die wijze dagelijks een druppel water te offeren, om den dorst van het Hart van Jesus te lesschen, en deze goede Meester zal tevreden zijn. En wat zouden wij nog meer verlangen? Indien onze Verlosser, indien God tevreden is, kunnen wij dan nog twifelen aan onze redding, aan de zegepraal der H. Kerk, aan den vrede, aan het

geluk zelfs in deze wereld? Herhalen wij voortdurend onzen kreet van hoop en liefde:

Gaan wij naar het Tabernakel! Moge het de leus zijn van hereeniging en het wachtwoord van alle Katholieken. om weldra hun zang van overwinning en dankbaarheid te zijn!

Gaan wij naar het Tabernakel! Moge het de vonk zijn, die de kracht bezit, om den grooten brand te ontsteken, den brand der goddelijke liefde, die zich openbaart in heldhaftige toewijding, vurige vaderlands-liefde, edelmoedige zelfopoffering zelfs tot den marteldood.

Gaan wij naar het Tabernakel! Ons goddelijk Opperhoofd wacht ons, de H. Kerk roept ons, God wil het!
Venite, adoremus et procedamus ante Deum.

Voornemens en Oefeningen.

1° Dagelijks een bezoek brengen aan onzen Verlosser, wezenlijk en waarachtig tegenwoordig in het Hoogheilig Sacrament, om Hem de zegepraal der H. Kerk en het behouden der Maatschappij af te smeeken. Er een werkelijken tijd aan besteden en zich niet van dezen zoeten en heilzamen plicht ontmaken onder voorwendsel, dat men slechts eenige oogenblikken beschikbaar heeft; aan den voet der Altaren vermenigvuldigen zich de oogenblikken: Heer, *Eén dag in uwe woonstede*, zegt de H. Schriftuur, *is meer waard dan duizend, op andere plaatsen doorgebracht.*

2°. Zich verbinden, als het mogelijk is, aan den heiligen dienst der ge-

durige Aanbidding, hetzij bij dag of bij nacht.

3°. Om godvruchtig den tijd van de Aanbidding door te brengen, kan men zich met vrucht bedienen van het overheerlijk werk van den H. Alphonsus, getiteld: »Bezoeken bij het H. Sacrament en bij de H. Maagd,» de belangrijke werken van den Z. E. P. Eymard, de gulden boekjes van Mgr. de Ségur: De wezenlijke Tegenwoordigheid, de Bidstoel, Komt allen tot mij.

4°. Als men voorbij eene kerk gaat, eenige teekenen van eerbied geven, hetzij door den hoed af te nemen, of het kruisteeken te maken, en te zeggen: Geloofd en gedankt zij ieder oogenblik het Allerheiligste en Goddelijk Sacrament. Hetzelfde doen, als men, op reis zijnde, in de verte een kerktoren ontwaart.

5°. Zonder onderscheid alle priesters en religieuzen groeten, die men ontmoet, om daardoor het Allerheiligste Sacrament te eeren, en om tevens te toonen, dat men de aanvallen en de vervolging, waarvan zij het voorwerp zijn, verafschuwt.

6°. Uit liefde tot de H. Kerk zich toewijden als Apostel van het *Dagelijksch Bezoek bij het Allerheiligste Sacrament.*
